

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 1999. december 12.
(vasárnap)

Cseri Kálmán

VÁRNI ÉS DOLGOZNI

Lekció: Lk 12,35-46

Alapige: Lk 12,35-48

„Legyen derekatok felövezve, és lámpásotok meggyújtva. Ti pedig legyetek hasonlók az olyan emberekhez, akik várják, mikor tér vissza uruk a mennyegzőről, hogy amikor megérkezik és zörget, azonnal ajtót nyithassanak neki. Boldogok azok a szolgák, akiket az úr, amikor megérkezik virrasztva talál. Bizony, mondom néktek, hogy felövezi magát, asztalhoz ülteti őket, odamegy, és felszolgál nekik. És ha a második, vagy ha a harmadik órváltáskor érkezik is meg, és virrasztva találja őket: boldogok azok a szolgák! Azt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház ura: melyik órában jön a tolvaj, nem hagyná, hogy betörjön a házába. Ti is legyetek készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amikor nem is gondoljátok!”

Péter ekkor megkérdezte: „Uram, nekünk mondd ezt a példázatot, vagy mindenkinek?” Az Úr így válaszolt: „Ki tehát a hű és okos sáfár, akit az úr szolgálói fölé rendel, hogy idejében kiadja élelmüket? Boldog az a szolga, akit, amikor megérkezik az úr, ilyen munkában talál! Bizony, mondom néktek, hogy az egész vagyona fölé rendeli őt. „Ha pedig ezt mondaná szívében az a szolga: Késik az én uram, és kezdené verni a szolgálókat és szolgálóleányokat, elkezdene enni, inni és részegeskedni; azon a napon jön meg annak a szolgának az ura, amelyen nem várja, és abban az órában, amelyben nem gondolja: kettévágatja, és a hűtlenek sorsára juttatja. Az a szolga, aki ismerte ura akaratát, és nem fogott hozzá teljesítéséhez, vagy nem cselekedett akaratá szerint, sok verést kap; aki viszont nem ismerte ura akaratát, és úgy cselekedett verést érdemlő dolgokat, az kevés verést kap. Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bízta, attól többet kérnek számon.”

Imádkozzunk!

Mindenható, örökkévaló, szent és igaz Úr Isten megalázzuk magunkat előtted, és dicsőítünk téged, mert ígéreteidet megtartod. Magasztalunk azért, mert igazmondó vagy. Köszönjük, hogy nálad a kijelentett szó és cselekedeteit ugyanazok, fedik egymást. Köszönjük az első advent beteljesedését, az ige testtéletét, és köszönjük, hogy bizonyossággal várhatjuk a mi Urunk Jézus Krisztus második eljövételét is.

Megvalljuk, Urunk, hogy annyira szétszóródik a figyelmünk, sokszor olyan erősen földhöz tapad a tekintetünk, hogy eszünkbe sem jut olykor egész éven át, hogy mi a te érkezésedre készülhetnénk.

Bocsásd meg, ha úgy élünk, mintha nem lenne előttünk ez az ígéret, ez a nagy esemény, a te nagy ígéreted beteljesedése. Bocsásd meg, ha elfeledkezünk arról, hogy egyszer mindenért számot kell adnunk. Bocsásd meg, ha sokféle nyomorúságunkat nem ragyogja be a te visszajövedelednek a fénye, és az a bizonyos reménység, ami a te ígéreteidre épül.

Annál inkább köszönjük most ezt a csendet. Köszönjük, hogy felemeled a tekintetünket, kitégysz a horizontunk. Komolyan vehetjük nemcsak a láthatóknak egy töredékét, hanem a láthatatlanokat is. Megmutatod nekünk a teljes valóságot, hogy ne téveszméink legyenek, hanem az igazságot tudjuk hinni.

Adj nekünk bátorságot, hogy higgyük azt valóban. Beszélj velünk ebben a csendben te magad. Köszönjük, hogy várhatjuk azt a csodát, hogy az emberi szón túl megszólalsz te, és azon keresztül is a te újjáteremtő igéd érkezik meg a szívünkbe. Segíts, hogy valóban a szívünkig hatoljon. Ha nem te szólsz, Urunk, a szó fülig, ha érhet, de szívig nem mehet. Kérünk hát alázatosan ezért a csodáért.

Szólíts meg most bennünket, aki egyedül ismered igazán, és aki egyedül tudsz megadni nekünk mindent, amire szükségünk van. Így kérünk tőled most is ajándékokat. Tudjuk, hogy semmi jót nem érdemlünk, csak a te igaz ítéletedet érdemelnénk, de kérünk, tekints Jézusra, és Őérette ajándékozz meg minket. Hadd menjünk el sokkal gazdagabban, mint ahogy idejöttünk.

Kérünk, adj a gyászolóknak vigasztalást, a megfáradtaknak új erőt, a csüggedőnek reménységet, mindannyiunknak benned és veled való új életet.

Ámen.

Igehirdetés

Ebben a példázatban Jézus Krisztus arról tanít, hogyan kell Őt helyesen várni. Mi az Ő két adventje, két eljövetele között élünk. Egészen bizonyos, hogy másodszor is eljön, hiszen megígérte. Egészen bizonyos, hogy nem tudjuk, mikor jön el, éppen ezért azt mondja ebben a példázatban is, több más helyen is, hogy szüntelenül készen kell lennünk az Ő érkezésére. Mert az Ő második eljövetele után már semmit nem lehet pótolni, semmit nem lehet korrigálni, kiigazítani.

Ez a példázat egy gazdáról szól, aki elutazott otthonról. Gazdaságát a szolgálóira bízta. Mindegyik kapott valamilyen felada-

tot. Azt olvastuk: akik várták őt vissza, azok azt tették, amit parancsolt nekik. Akik azonban úgy gondolkodtak az ő szívükben — így olvastuk, hogy biztosan nem jön még ma, azok másnap is így gondolkodtak, hogy biztosan nem jön még ma sem, sőt egyre inkább azt kívánták, hogy ne is jöjjön, azok egészen mást cselekedtek, mint mit parancsolt nekik. Azok önkényesen cselekedtek, engedetlené váltak, és olvastuk milyen súlyos büntetésük lett.

Mi a helyes magatartásuk a hívőknek ebben a második adventi időszakban Krisztus érkezésére várva?

Azt mondja itt Jézus, hogy várni Őt, és végezni azt, amivel megbízott bennünket. Ma semmi másra nem szeretném a gyülekezet figyelmét felhívni, mint erre a sorrendre. Következésként így mondja a mi Urunk: várni Őt és végezni azt, amivel megbízott bennünket. Ha szótárba íránk a két szót, akkor is egymás után következne: előbb van a várni, és utána a végezni.

Jézus sorrendje egyáltalán nem véletlen, mert amit utóbb mond az az előbbinek a következménye. Az attól függ, hogy az előtte levő meg van-e, és mennyire valóság az életünkben. Ezért kezdi ezzel a példázattal: legyetek hasonlók az olyan emberekhez, akik várják mikor tér vissza az ő uruk. Aztán kiderül, ez nem azt jelenti, hogy unatkoznak vagy malmoznak, ez nem tétlen várás, de ennek a várásnak a jegyében, erre való tekintettel tesznek aztán mindent, ami a munkájukat jelenti. Várják és akkor, és azért azt fogják csinálni, ami jó, amit tenniük kell, ami hasznos lesz másoknak. Akik pedig nem várják, azok ennek az ellenkezőjét teszik.

Azért fontos ezt ebben a csendes ádventi időben nyugodtan végiggondolnunk, mert olyan világban élünk, amelyik teljesen megfélelkezett erről a sorrendről, sőt teljesen megfélelkezett erről a Krisztus-várásról. Arról, hogy minek jegyében kellene aktívaknak lennünk. Hogy mire való tekintettel, vagy kire való tekintettel tesz vagy nem tesz, mond, vagy nem mond valaki valamit. Ez a világ csak a cselekvést ismeri. Ma az aktív, tevékeny, cselekvő, szervező, intézkedő, telefonáló, utazó, utazva is telefonáló, telefonálva is utazó ember az eszmény. Ilyeneket akar alkalmazni mindenki, s ha ezt csinálja szakadatlanul reggeltől estig és estétől reggelig, akkor derék ember, és akkor valamelyest anyagilag is honorálják.

Csak hogy, akinek van még szeme a látásra, az kénytelen észrevenni, hogy pontosan eközben vész el fokozatosan az éle-

tünkéből az, amit így nevezhetünk: emberi. Egyre kevésbé lesz emberi az emberek élete. Egyre inkább embertelenné válunk, mert ebben az eszement hajszában elsivárosodnak a kapcsolatok, nincs idő ápolni őket, és nem is mélyülnek. Szétesnek a közösségek, a legfontosabbtól: a házasságtól kezdve a családon át a faluközösségig, a nemzetközösségig. Magányos futóvá válik minden ilyen rohanó ember, és egyre többen, és egyre korábban kifulladásnak. Az ilyen nagyon derék férfiak ötvenéves koruk körül már kezdenek kifulladásni, tehát hosszú távon nem működtethető ez. Gazdaságilag is káros, leállítani azonban már senki sem tudja — úgy tűnik, mint ahogy a környezetünk módszeres tönkretételét sem tudjuk leállítani, mert ahhoz meg kellene tanulni egy egészen másfajta szemléletet.

Aki mindig csak hajszolja magát és rohan, aki ilyen ideálisan tevékeny ember, az elfelejt gondolkodni, mert ahhoz csend kell, meg idő kell. Az hovatovább nem vesz észre semmit és senkit maga körül — egyre többször tapasztalom, hogy ez a lassú elvakulás társadalmi méreteket ölt. Mivel nem veszünk észre semmit és senkit, ezért könnyedén keresztül nézünk, meg keresztül gázolunk egymáson. Az érzelmi életünk egyre sivárabb, szegényesebb lesz, közben pedig változatlanul él az, hogy az ideális főnök és az ideális beosztott mindig a munkahelyén van, és mindig a munkájával kapcsolatos gondolatok foglalkoztatják. Ha pedig ez így van, akkor ezek az ideális emberek teljesen alkalmatlanok férjnek, feleségnek, apának, anyának, barátnak és keresztyénnek. Mert, ha valaki ilyen ideális akar lenni, akkor emezekre képtelenné válik.

Így szorul ki ebből a csak cselekvést, csak tevékenységet ismerő és istenítő világból az élő Isten, mert, aki mindig tevékenykedik, az nem ad lehetőséget arra, hogy Isten tevékenykedjék benne. Az ilyen ember nem törődik a lelkiekkal, a lelkével. Nem

ismeri a csendet, nem veszi komolyan a láthatatlanokat — mindig csak a láthatókra kell figyelnie. Az odafel valókkal képtelen törődni, űzi, hajtja magát és másokat. És most már könnyű kiszámítani azt is, hogy gazdaságilag hosszú távon ez milyen ráfizetés. De hát, aki mindig csak tevékenykedik, az nem szokott hosszú távon gondolkodni, és az nem ismeri már azt, hogy valamit ne csináljon, amit pedig megtehetne.

Van e mögött az eltorzult szemlélet mögött valami mérhetetlen önhittség. Azt képzelem az ember magáról, hogy ő Isten nélkül is tehet valami maradandót, értékeset, hosszú távon is jót. Van mögötte valami kétségbeejtő tudatlanság, hogy mennyire nem ismeri önmagát az ilyen ember, hogy mire van méretezve, hogy mire alkotta őt az alkotója. De hát azt sem hiszi, hogy alkotta valaki, meg az alkotót sem hiszi már. Ezért is ez a tudatlanság, és a voltaképpen küldetését sem látja már. Ezért jön ebből aztán valami mérhetetlen lelki szegénység.

Feltűnő, hogy amikor Jézus itt ezt a hosszú tanítást elmondja, amit hallottunk, nem arról beszél az elejét, hogy mit kell tenniük az övéinek, hanem arról beszél hosszan, mit jelent várni Őt. Utána mondja el, hogy ha várják Őt, akkor mit fognak tenni. Akkor azt teszik majd, ami valóban helye, ami hosszú távon is működik, ami igazi értékeket hoz létre.

Mit jelent várni Jézust?

A Biblia tanítása szerint ez a várakozás a szívnek az állapota, aminek a lényege az a szeretet, amivel azt veszi körül, amivel arra gondol az illető, akit vár. Az élő Jézus Krisztusban való bizalom, a benne való hit, az iránta való szeretet. Az, hogy miközben végezzük a munkánkat, aközben is gyakran gondolunk arra, akit várunk, ha az nagyon kedves, ha azt tiszteljük, szeretjük, ha alig várjuk már, hogy találkozzunk vele. Mozog a kezünk, jár az agyunk, és tesszük a

dolgunkat, közben várjuk. Vagy lehet fordítva is mondani: nagyon várjuk, de közben azért végezzük a napi kötelességünket már csak azért is, mert várjuk.

A hívő gondolatban sokat beszélget az a Krisztussal, akinek az érkezését várja. Szüntelen imádkozik. Tudatosan is, meg sokszor már nem tudatosan is úgy akar élni, hogy az kedves legyen neki. Egy szóval a jövője határozza meg a jelenét. Ez a lényege a Krisztust váró hívő ember szemléletének és magatartásának. Egészen bizonyos jövője van, semmi bizonytalankodás, találgatás, kételkedés nem fűződik a hitében a jövőhöz, hiszen Ő megmondta, hogy jön és mi lesz akkor, és miért jó az nekünk, és ez a jövő határozza meg a jelenben a döntéseinket, a munkakedvünket, az életkedvünket, sokszor a fizikai erőnket is megsokszorozza, és sokszor ez tesz alkalmasakká arra, hogy másokat is tudjunk bátorítani, vigasztalni. Az egészen bizonyos reménység segít abban, hogy helyes döntéseket hozzunk. Az, hogy valamit teszünk vagy nem teszünk, azért dől el, mert mi várjuk vissza a mi Urunkat.

Otthon, a szülővárosomban, közelről ismertük egy család életét, ahonnan a fiatal férfit teljesen ártatlanul hosszú évekre börtönbe csukták. Voltak ilyen idők. Édesanyám mindent megtett a fiatalasszony, meg a gyerekek segítéséért. És gyerekfejjel is feltűnt nekem, hogy milyen elevenen tartotta az a fiatal édesanya a gyerekekben az édesapjuknak nem az emlékét, hanem a jelenlétét, azt, hogy ő van. Van apjuk, most egy időre — maguk sem tudták, hogy mennyi időre — távol lesz tőlük, de nem szűnt meg létezni. Nem szűnt meg az apjuknak maradni. Egészen természetesen beszélt nekik róla, és nemcsak fényképet mutogatott, hanem élményeket mondott el, és beszámolókat hangzottak el. Nem túlادagolva, de természetesen, normális módon. Amikor évek elmúltával a munkahelyén kétes, vagy

nagyon is egyértelmű szándékkal férfiak közeledtek hozzá, ő nagyon is egyértelműen utasított vissza mindenkit, hiszen neki van férje. Pillanatnyilag börtönben van. Évekig ott lesz, de van férje és várja vissza. És úgy élt egészen, mintha otthon lenne.

Valahogy ehhez hasonlít, nyilván csak hasonlít, a hívők Krisztus-várása. Pillanatnyilag a gazda elutazott otthonról a példázat szerint, de nem szűnt meg gazdának lenni. És bármelyik pillanatban betoppanhat, és akkor már hiába kapkodnak a szolgák: jaj, tegyük úgy, mintha azt tettük volna, amit mondott, mert az úgyis kiderül. Vagy azt csinálja folyamatosan, mintha otthon lenne a gazda, mivel az ő parancsa révén, az Ő igéje révén otthon is van, vagy pedig menthetetlenül az a súlyos ítélet lesz a sorsa, amiről itt olvastunk.

A Krisztust-váró ember nem retteg Krisztus visszatérésétől, hanem alig várja, hogy bekövetkezzék az. Két hete idéztük a Jelenések könyvéből a hívő gyülekezet sóvárgó várását: jövel, Uram Jézus. A Lélek és a menyasszony ezt mondja: jövel. Várja vissza a hívő nép az ő Urát. Nagy öröm lesz az, és reményeinek a beteljesedése. És készül is erre. Valahogy úgy, sőt, annál sokkal jobban, ahogyan San Exuperi próbálja leírni a Kis hercegben. Olyan kedvesen módja a róka, hogy amikor készül a kis herceggel való találkozásra, már előtte ünneplőbe öltözteti a szívét. Nagyon is hétköznapi ruhában végezzük a nagyon is hétköznapi feladatainkat, de közben ünneplőben van a szívünk.

Nagyon várjuk azt, akit nagyon szeretünk. Tudjuk, hogy sok minden múlik majd az Ő visszatérésén és azon, hogyan talál minket. Annak örülnénk, ha már ma visszajönne. Bármelyik pillanatban készek vagyunk rá, de emiatt nem mulasztjuk el a kötelességeinket, sőt éppen azért tudjuk a nem-szeretem munkát, sokszor a mások helyett elvégzendő munkát is örömmel vé-

gezni, mert ennek a várakozásnak a jegyében élünk és dolgozunk.

Aki csak azt ismeri, hogy mindig tenni, tenni, tenni, annak az életéből ez az ünneplőbe öltözés marad ki. Jézus sokszor mondta, amikor Ő megjelenik, már nem lehet ünneplőbe öltözni. Vagy előtte felkészül valaki, mint az öt okos lány a példázatban, vagy pedig, ha úgy gondolkozik, mint az az öt másik, akkor egészen bizonyos, hogy kimarad a vele való találkozásból.

Mit jelent ez, hogy annak a jegyében végezni a munkánkat, hogy várjuk Krisztust?

Hadd hozzam megint a házasság képét. Valakit megkérdeztek egyszer: te mit vársz tulajdonképpen a házastársadtól? Röviden azt mondta: szeressen, és amiben csak szükséges, segítsen. Én is szeretni akarom és segíteni neki. Tulajdonképpen ebbe a két szóba belefér minden. Szeressen és segítsen. De megint nem véletlen a sorrend. Nem azt várja csupán, hogy segítsen. Segíteni egy idegen is tud. Segíteni pénzért is tudnak. Azt várja a házastársától, hogy először is szeresse, és ennek a jegyében, ezen belül aztán majd fog segíteni, meg én is őneki, meg ez kölcsönös lesz, és nem számígtatjuk, hogy ki kinek mennyit mikor, mindig annyit, amennyi szükséges. Amennyi a szeretetből fakad. De a szeretet az első, és utána jön a segítség.

Mert, ha nem, akkor az lesz, ami olyan sok helyen van, ahol már meghidegedett a szeretet, de korrekt úriemberek élnek együtt és így is hazajön minden este a párja, de hogyan? S így is leadja a fizetését, vagy annak egy részét, de hogyan? És így is korrekt módon kiveszi részét a házimunkákból, sőt korrekt módon teljesíti házastársi kötelességeit az ágyban is, de maga a megfogalmazás borzasztó már. S mennyire más mindez szeretetbe és szerelembe ágyazva. Ég és föld szeretet nélkül segíteni, teljesíteni kötelességeket, vagy pedig szeretni egy-

mást és aztán így segíteni egymást. Azt hiszem senki nem kívánja magának az előbit. És mindenki az utóbbira vágyik.

Ugyanígy van a Krisztus-várással is. Előbb van a várás, és utána beszél Jézus a tevékenységről, hogy mit kell végezni. Mert utána úgyis azt fogja végezni, aki Őt várja, ami neki is jó, meg másoknak is jó, és az ő urának is hasznos. Előbb a szeretet, utána a segítség. Előbb a várás és ezen belül a tevékenység, a munka, amivel Ő megbízott. Szeretet a gyökér és a segítség a gyümölcs. A Krisztus-várás az életünk fájának a gyökere, ami táplálja az egészséget, aztán mivel táplálja, majd megjelennek rajta olyan gyümölcsök, amik igazán hasznosak másoknak, és amik kedvesek Krisztusnak. Egészséges, jól táplált gyökérszövet nélkül nincs egészséges és bőséges gyümölcstermés.

Ez az Istentől elrugaskodott egész emberiség erre nézve tesz újabb és újabb elkeseredett kísérletet, hogy gyökér nélkül produkáljon gyümölcsöt. Az Istennel való közösség nélkül próbál élni emberi életet, és lesz belőle ez, ami van, ez a sok szenny, erőszak, embertelenség, mert nincs Istennel való közösség, nincs gyökér.

A pszichiátriai intézetek gyökértelen emberekkel vannak tele, akik nem tudják, honnan jöttek és hová mennek. Nem tudják, mi végre vannak a világon, akik nem tudták produkálni azt, amit elvártak maguktól, vagy amit elvártak tőlük mások, s aztán eljutnak ahhoz a kérdéshez, amit Zelk Zoltánnak a kétsorososa mond: Szél fúttá levél a világ, De hol az ág, de ki az ág?

Nem tartozunk sehova, sodródunk ide-oda, magunk sem tudjuk hol fogunk kikötni. Mennyire más annak az életszemlélete, aki tudja, hogy hova tart, tudja, honnan jön, tudja, hogy kivel teszi meg ezt az utat, mert Jézussal összekötötte az életét. Várja az Ő dicsőséges második eljövételét, amikor minden ígérete beteljesedik, amikor

mindenki meg fogja látni, hogy Ő van, hogy Ő az, akinek mondta magát, amikor minden jó cselekedet elnyeri jutalmát, és minden bűn elnyeri méltó büntetését, amikor új eget és új földet teremt, amelyekben igazság lakozik. És amikor sokat szenvedünk ettől a temérdek igazságtalanságtól, ami kis emberek, és népek életét megnyomorítja, akkor olyan jó gondolni arra, hogy ez átmeneti korszak. Elég baj, hogy így van. Amit lehet, segítsünk most is, megszüntetni nem tudjuk sajnos, de várjuk azt az új teremtést, amelyikben majd igazság lakozik.

Éppen ezért Jézus Krisztus ma az életünk láthatatlan részére kérdez rá, a gyökerekre. Hogy vannak a gyökereid? Ez a világ a láthatókkal van elfoglalva, mert más nem is érzel, ahhoz a hit érzékszerve kell, hogy a láthatatlanoknak a valóságát is valaki érzékelje. Sőt sokszor nemcsak a láthatókkal van elfoglalva, hanem csupán a látzatokkal, amiket fenn akar tartani nagy erőfeszítéssel. Isten ma az életünk láthatatlan részére kérdez, és azt akarja erősíteni. Azt mondja, hogy Krisztust váró emberként élni nemcsak a néhány adventi hétben, hanem egész életünkben egyebek közt azt jelenti, hogy növekedni lefelé. Egyre mélyebben gyökerezni a Krisztusban — így írja ezt Pál apostol. Meggyökerezni Őbenne, és fokozatosan épülni ebben. Mélyen bele gyökerezni a vele való közösségbe. Megkapaszkodni az Ő ígéreteiben, biztos fogóként használni az Ő kijelentett beszédét. Vár mindannak a teljesedését, amit Ő megígért, és így közben végezni mindazt, amit Ő nekünk parancsolt és nem mást. Nem pótcselekvésekkel kifulladásztani magunkat, hanem a neki való engedelmességben kibontakozni, és egyre teljesebb emberségre eljutni egy egyre embertelenebbé váló világban. Nehéz feladat ez.

Mostanában többször beszélünk arról, hogy egyre nehezebb lesz keresztyénnek lenni. Krisztus, az Ő ígéje és az Ő ígéje sze-

rinti élet egyre idegenebb ebben a világban. Mint ahogy ezt sem érti a világ: mi az, hogy várni, és azon belül tevékenykedni. Tevékenykedni ez világos, egyértelmű, eddig még terjed az ő értelme is, de büntől meghomályosodott ember nem érti, hogy mi az, hogy szeretetbe ágyazva segíteni. Hát segítsük egymást — ennyi. S valóban ennyi. Ide sivárosodik az életünk, az együttélésünk, és Isten ebben a sötét világban bátorít minket arra, hogy merjünk lefelé növekedni. Az életünk nem látható részét erősíteni, aminek aztán majd lesznek látható következményei. Mert olyan gyümölcsök jelennek meg az ilyen ember, és az ilyen gyülekezet életén, amit sehol másutt nem találunk ebben a világban. A Lélek gyümölcs jelenik meg ezen.

A Krisztust váró ádventi ember a lényegre, a lényegesebb dolgokra, a fontosabbra összpontosít. Nyilván megvan ennek az ára. Mert aki erre összpontosít, annak sok minden másról le kell mondania. Mind a kettő együtt nem megy. Az, hogy reggeltől estig és estétől reggelig a munkahelyen, de amellet kiváló férj, kiváló apa, hálás gyermek legyen valaki és még egészséges is maradjon, ez nem megy. Valahogy meg kell találni az Istentől adott helyes arányt. És erre tanítanak az ádventi példázatok.

Ebből az következik, hogy ha valaki ezt közölünk komolyan akarja venni, akkor ma délután leül már, és átgondolja a napi rendjét. Mit kell azon megváltoztatni? A heti rendjét, az egész életrendjét. Mik azok a dolgok, amiket el kell hagyni? Mik azok, amiknek feltétlenül helyet és időt kell biztosítani? Ez nem könnyű dolog, de hosszú távon gyümölcsöző és Isten dicsőségére lesz, sokaknak meg hasznos lesz.

Sokan ismerik Chambersnek ezt a könyvét, amiben napi áhítatok vannak. Ő igen gyakran foglalkozik ezekkel a gondolatokkal. Az egyik helyen ilyen radikálisan ír er-

ről Isten ígéje alapján. Napjainkban (ő is XX. századi ember) az Úr Jézus Krisztus legnagyobb ellensége a gyakorlati munkáról alkotott olyan elgondolás lett, amely nem az Újszövetségből, hanem ennek a világnak a szemléletéből születik, és amelyben felülkerekedik a szüntelen erő kifejtés és tevékenykedés, de ahol nincs helye az elmélyült kapcsolatnak Istennel. Rossz a hangsúlyozás. Jézus ugyanis ezt mondta: az Isten országa nem szemmel láthatólag jön el, hanem az Isten országa tibennetek van. Titokzatosan, elrejtetten. Jézus Krisztus királyságának az ereje, a lényege a vele való személyes viszonyban áll, és nem a nyilvánosság előtti hasznosságunkban. Meg kell szabadulnunk a vallásos korszellem ragályától. Jézus életében semmi sem volt az izgalmas aktivitásnak abból a hajszájából és rohanásából, amit mi olyan nagyra becsülünk. Márpedig a tanítványnak olyannak kell lennie, mint a Mesternek. Jézus Krisztus királyságának központi ügye a vele való személyes kapcsolat, és nem az, ami általában hasznos másoknak.

Érdemes ezen elgondolkoznunk. Mind-ebből nem az következik, hogy a Krisztust váró hívő lusta, vagy kötelesség mulasztó. Aki elolvassa ezt a példázatot figyelmesen, annak ez teljesen világos. Ellenkezőleg: az következik, hogy a Krisztust váró hívő hosszú távon tud tevékenykedni úgy, hogy az valóban hasznos másoknak is és kibontakoztatja őt magát is.

Egy ádventi igehirdetésben olvastam egyszer, hogy Jézus példázatait olvasgatva az illető előtt egy olyan kép jelent meg, hogy sötét éjszaka van, alig lehet látni a házakat is a sötétben. Egyetlen háznak az ablaka világít. Ott valakit várnak, s annyira várják, hogy virrasztanak. Arról elmélkedik utána, hogy ilyen a Krisztust váró hívő gyülekezet. Krisztus az Ő népét, az Ő menyasszonyát sötét világban, és időben hagyta hátra, és amikor visszajön, azt kérdezi (ez Jézus kérdése) majd, vajon talál-e hitet a földön?

VÁRNI ÉS DOLGOZNI

Ez az ige azt kérdezi most tőlünk: világít-e a te ablakod? Ebben a sötét világban ott van-e a szívünkben sokféle nyomorúságunk és elvégzendő feladatunk között is ez a nagy öröm, ez a biztos reménység, hogy valakit várunk, aki megérkezik, s akinek a megér-

kezése sok mindennek a beteljesedését és kiteljesedését jelenti, és mi már most ennek az érkezésnek az örömében élünk. A várakozás jegyében, azon belül végezzük a magunk tevékenységét. Annyit és úgy, ahogyan az Őneki kedves.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, megvalljuk előtted, hogy sokszor mi is hajszoljuk magunkat, és hajszoljuk a gyerekeinket, meg mindenkit, aki felett valami kicsi hatalmunk is van. Bocsáss meg minden hatalmaskodást, minden zsarnokoskodást. Bocsásd meg valahányszor másokkal akarjuk elvégeztetni azt, ami a mi dolgunk lenne. Bocsásd meg valahányszor olyasmikkel fárasztjuk magunkat, amit egyáltalán nem kellene csinálnunk. Bocsásd meg legfőképpen azt, amikor a tereád való figyelés, az igében való elmélyedés, a csendes nyugodt imádkozás helyett tevékenykedünk lázasan.

Köszönjük, hogy sokszor megmutattad mennyire hiábavalóak ezek az erőfeszítéseink. Megvalljuk, Urunk, hogy magunk vagyunk az oka annak, hogy sok minden ott a bélyeg: hiába. Ez is felesleges volt, azért is kár volt, és közben lemaradtunk olyan ajándékokról, amiket te akkor adtál volna nekünk. Bocsásd meg, ha ilyen rendetlenség van az életünkben.

Köszönjük, hogy Szentlelked rendet teremtő lélek. Kérjük, hogy a te Lelkeddel irányítsd a gondolatainkat. Adj nekünk világos útmutatást és bátoríts arra, hogy engedelmeskedjünk neked. Szeretnénk igazán és így várni téged, és ezen belül tenni azt, amivel te bízál meg. Szeretnénk hű és bölcs sáfárok lenni, akik valóban megadjuk másoknak azt, amit tőlük kell megkapniuk. Bocsásd meg, hogy oly sokszor nem kapják meg.

Megvalljuk, hogy a magunk szegénységének is mi vagyunk az oka. Miközben igyekszünk a láthatókra, sokszor csak az anyagiakra, aközben lelkileg olyan szegények maradunk, hogy nem tudunk adni sem egymásnak. Segíts, hogy egyensúlyba kerüljön ez is az életünkben.

Kérünk, beszélj velünk tovább is még ezen az ígén keresztül. Hadd legyünk olyan szolgálóid, akik várjuk a mi Urunkat, akiket használhatsz már itt mások javára, és akik valóban a te dicsőségedre élünk.

Ámen.